

279

UCHWAŁA Nr 111 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 5 marca 1956 r.

w sprawie zasad wynagradzania niektórych rzemieślników.

W związku z koniecznością zapewnienia właściwej konserwacji i dokonywania bieżących napraw maszyn i urządzeń Prezydium Rządu po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Uchwałę stosuje się do wykwalifikowanych rzemieślników niezbędnych do zapewnienia właściwej konserwacji maszyn i urządzeń lub wykonywania niezbędnych bieżących napraw, o ile są zatrudnieni w:

- 1) przedsiębiorstwach i instytucjach podległych Ministrowi Handlu Wewnętrznego, Ministrowi Zdrowia, Ministrowi Przemysłu Mięsnego i Mleczarskiego oraz Ministrowi Przemysłu Rolnego i Spożywczego;
- 2) ministerstwach, centralnych urzędach, prezydiach wojewódzkich rad narodowych oraz prezydiach rad narodowych w miastach liczących ponad 100.000 mieszkańców.

2. Przepisów uchwały nie stosuje się w tych zakładach pracy określonych w ust. 1 pkt 1, w których konserwacje oraz naprawy maszyn i urządzeń są dokonywane przez specjalnie w tym celu powołane oddziały naprawcze bądź też przez robotników produkcyjnych.

§ 2. Rzemieślnicy zatrudnieni przy konserwacji i bieżących naprawach, w razie występowania prac powtarzalnych, które mogą być zakordowane, są wynagradzani:

- 1) w zakresie robót budowlano-montażowych — według katalogu norm i stawek jednostkowych na roboty budowlano-montażowe oraz
- 2) w zakresie robót metalowych — według zasad określonych uchwałą nr 322 Prezydium Rządu z dnia 29 kwietnia

1953 r. w sprawie usprawnienia normowania pracy oraz zasad wynagradzania pracowników przemysłu maszynowego przy zastosowaniu tabeli płac dla robotników zatrudnionych w systemie akordowym w kuźniach, odlewniach i narzędziowniach.

§ 3. 1. Dla rzemieślników zatrudnionych w systemie dniówkowym ustala się wynagrodzenie zasadnicze uzależnione od kategorii zaszeregowania:

kategoria	zł za godzinę
I	3,00
II	3,50
III	4,00
IV	5,00
V	6,00

2. Minister może ustalić wykaz robót szczególnie skomplikowanych i wymagających specjalnych kwalifikacji, które mogą być wynagradzane według stawki specjalnej w wysokości 6,80 zł za godzinę.

3. Rzemieślnikom, zaszeregowanym do kategorii III — V i pełniącym funkcje brygadzysty, tj. kierującym i nadzorującym pracę co najmniej trzech rzemieślników, przyznaje się dodatek w wysokości 10% wynagrodzenia zasadniczego.

§ 4. 1. Rzemieślnikom zatrudnionym w systemie dniówkowym może być przyznana premia za wykonanie prac w terminie i w dobrej jakości.

2. Wysokość premii nie może przekraczać 25% wynagrodzenia zasadniczego, z tym że dla rzemieślników V kate-

gorii, wykonujących szczególnie precyzyjne i skomplikowane naprawy aparatów pomiarowych i maszyn do liczenia, oraz dla wykonujących roboty, o których mowa w § 3 ust. 2, wysokość premii może być podniesiona do 40% wynagrodzenia zasadniczego.

3. Zasady premiowania ustala minister w porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego.

4. Zasady premiowania rzemieślników zatrudnionych w jednostkach administracji państwowej ustala Prezes Państwowej Komisji Etatów.

§ 5. Rzemieślników zaszeregowuje się do odpowiednich kategorii według wytycznych stanowiących załącznik do uchwały.

§ 6. Rzemieślnicy opłacani są z osobowego funduszu płac, z tym że w roku 1956 zezwala się na przenoszenie kwot za-

planowanych na sfinansowanie bieżących napraw i konserwacji urządzeń w pozycji „inne nakłady” na osobowy fundusz płac.

§ 7. Zobowiązuje się właściwych ministrów do opracowania w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Ministrem Finansów oraz Prezesem Państwowej Komisji Etatów właściwych zarządzeń normujących zasady powiększania funduszu płac oraz zmian stanu zatrudnienia lub ilości etatów w związku z wykonaniem przepisów niniejszej uchwały.

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 marca 1956 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załącznik do uchwały nr 111 Prezydium Rządu z dnia 5 marca 1956 r. (poz. 279).

WYTYCZNE W SPRAWIE ZASAD ZASZEREGOWANIA RZEMIEŚLNİKÓW

Kategoria płac	Wykonywane czynności
I	Proste czynności — wymagające umiejętności pracy na nieskomplikowanych maszynach oraz pewnej samodzielności i doświadczenia, np. demontowanie i montowanie części prostych mechanizmów, składanie prostych urządzeń itp.
II	Naprawa bardziej skomplikowanych mechanizmów i urządzeń i stała konserwacja pod nadzorem.
III	Trudne czynności wymagające specjalnego doświadczenia fachowego, np. demontowanie, montowanie i dopasowywanie skomplikowanych mechanizmów i części urządzeń, dorabianie nieskomplikowanych części pod nadzorem, poważniejsze naprawy sieci elektrycznej itp.
IV	Trudne czynności wymagające wysokich kwalifikacji, np. trudne montaże najrozmaitszych ważnych i skomplikowanych urządzeń, mechanizmów i ich części, wykonywanie ich napraw bez dokumentacji itp.
V	Szczególnie trudne czynności wymagające najwyższych kwalifikacji, odpowiedzialności i znajomości technologii materiałów, np. samodzielne ustalanie i usuwanie uszkodzeń w szczególnie skomplikowanych urządzeniach i mechanizmach, dorabianie części do wymienionych urządzeń i mechanizmów itp.